

Prot. Št. 00525/13

T Curia Generalis
Fratrum Minorum
Capuccinorum

T PISMO VSEM MANJŠIM BRATOM KAPUCINOM V LETU VERE I SI NAŠA VERA

DRAGI BRATJE

[1] Benedikt XVI., zaslužni rimski škof, je razglasil leto vere, papež Frančišek pa nam je na začetku svojega pontifikata ponovno predstavil razloge zanj in njegovo vsebino. To dogajanje me spodbuja, da z vami podelim nekaj razmišljanj v želji, da bi to slehernemu bratu pomagalo preveriti in obnoviti svoj

odnos z Gospodom. Na vas se obračam z globokim zavedanjem, da je potrebno dar vere varovati in ga gojiti, vendar hkrati vem, da vernik občuti tudi skušnjave navajenosti, kompromisov in neredko suhote, kar vzbuja občutja malodušnosti, ki preprečujejo, da bi videli jasno in svetlo obzorje, ki ga vera odpira našemu bivanju.

[2] Ne glede na to ali pripadamo okrožjem, kjer število bratov narašča ali pa onim drugim, v katerih število bratov že leta močno upada, se moramo v našem odnosu z Bogom vsi prenavljati. Naraščanje števila bratov ali pa neizbežno upadanje bi lahko eni živeli kot razlog za ponos drugi pa kot vir pobitosti. Bog je enako blizu tako enim kot drugim in le pogled vere nam bo omogočil, da bomo to resničnost sprejeli z veseljem in mirom. Vprašajmo se torej, kako naj se usmerjamo v tem času, ki ga zaznamujejo pojavi kot so globalizacija, naraščajoči individualizem, nenaklonjenost tradicionalnim vrednotam, ekonomska kriza in tako dalje.

UKAJ SEM! ZGÔDI SE MI PO TVOJI BESEDI

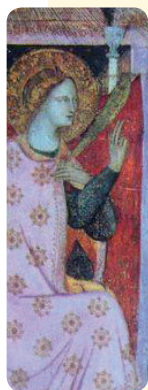
[3] Začnimo naše razmišljanje z vprašanjem, ki ga je apostol Peter zastavil Jezusu: *Gospod, h komu naj gremo?* (Jn 6,68). Kdo bo mogel odgovoriti na vprašanja, ki se pojavljajo v našem srcu? Kdo nam bo mogel pokazati pot? Obhajanje nekoliko zastrte, vendar zelo pomenljive obletnice za naš red, me opogumlja, da vas povabim, da obrnemo pogled k Devici Mariji. Pred tremi stoletji, maja leta 1712, je bil naš red uradno posvečen zavetnici Brezmadežni¹. Pričevanja globoke pobožnosti številnih naših bratov, posebno naših svetnikov, do Brezmadežne Device Marije nam pripovedujejo zgodbe oseb, ki so

po delovanju milosti spremenile svoje življenje v »živo vero«; ti moške in žene so se v brezpogojnem zaupanju popolnoma izročili Bogu. Jezusova Mati Marija je ikona tega popolnega *tukaj sem*.

[4] Na angelovo oznanilo, da bo spočela sina, ga rodila in mu dala ime Jezus, se Marija odzove z začudenjem in vprašanjem: *Kako se bo to zgodilo, ko ne poznam moža?* (Lk 1,34). Ne ugovarja rekoč: »Nemogoče, jaz tega ne zmorem!« Ne razume, vendar njeno vprašanje izraža voljo, da razpoložljivo vstopi v skrivnost. Angel ji pove, da bo Sveti Duh prišel nad njo in jo obsenčil ter v njej izvršil nepredstavljivo in nemogoče. Vse ostane skrivnostno in vendar Marija izgovori svoj *fiat*, ki je izraz njene vere, njene pokorščine, ko se vsa izroči Božjemu načrtu. Nazareška Devica sprejme, čeprav ne razume vseh posledic svojega da. Ona pravi: *Zgôdi se mi po tvoji besedi* (Lk 1,38). Ob tem lahko rečemo: » Poslanstvo je

1 Cf. Regina Immaculata: *Studia a Sodalibus Capuccinis Scripta Occasione Primi Centenarii a Proclamatione Dogmatica Immaculatae Conceptionis B. M. V. Collecta et Edita a P. Melchiorre A Pobladura, O.F.M.Cap.* (Rome: Institutum Historicum Ord. Fr. Min. Cap., 1955), 296.

pred razumevanjem². Iskanje smisla tega oznanila bo spremljalo Marijo skozi celotno življenje Njega, ki ga je rodila. Evangelist Luka opisuje to Marijino držo vse od začetkov Jezusovega življenja, ko pravi, da je ona *vse te besede shranila in jih premišljevala v svojem srcu* (Lk 2,19). Marija je verovala v Jezusa, Besedo živega Boga, še preden ga je videla in nam priča, da vera pomeni sprejeti obljubo, ki prihaja od Boga, ne da bi že takoj na začetku razumeli posebne okoliščine, ki jo bodo privedle do do-

Marija je verovala v Jezusa, Besedo živega Boga, še preden ga je videla in nam priča, da vera pomeni sprejeti obljubo, ki prihaja od Boga, ne da bi že takoj na začetku razumeli posebne okoliščine, ki jo bodo privedle do dopolnitve

polnitve. Se spomnite Petra, ki je potem, ko je vso noč neuspešno lovil, na Jezusovo besedo ponovno odrinil na globoko in vrgel mreže (Lk 5,4)?

[5] Tudi poklic vsakega od nas je zaznamovan s svobodno in zaupno izbiro Božje volje. Izgovorili smo svoj da, ne da bi poznali vse posledice

našega odgovora. Zaupali smo in se odpravili na pot. Leto vere je poziv, da ponovno odkrijemo ta vidik našega poklica. Klara Asiška ob koncu svojega življenja, po mnogem trpljenju in težavah, z gotovostjo in prepričljivo pričuje, da je naš poklic največji dar, ki smo ga prejeli od Gospoda.³ Ko nam je papež Benedikt XVI. ob preteklem dnevu posvečenega življenja spregovoril, nas je spodbujal, naj se ponovno vrnemo k izviru našega poklica: »Vabim vas, da prvenstveno hranite vero, ki bo sposobna razsvetliti vaš poklic. Zato vas spodbujam, da se kakor po poti romanja navznoter, spominjate 'prve ljubezni', s katero je Gospod Jezus Kristus ogrel vaše srce, vendar se tega ne spominjajte z nostalgijo, pač pa z namenom, da bi obranjali ta plamen. Zato pa je potrebno biti z Njim v molku in češenju ter prebujati voljo in veselje, da lahko z njim delimo življenje, izbire, pokorščino vere, blagor ubogih, radikalnost ljubezni. Ko se iz tega srečanja ljubezni vedno znova podajate na pot, zapuščate vse, da bi bili z Njim in se, kakor On, dajete na razpolago za služenje Bogu ter bratom in sestram.«⁴

[6] Bratje, molite z menoj, da bi vsakdo od nas, ko pogleda na prehojeno pot z Gospodom, mogel s čude-

njem in hvaležnostjo pričevati, da je vse milost. Priznati si moramo, da naša pot vere vključuje tudi obdobja, ki jih zaznamujejo utrujenost, malodušnost in padci. Dovolite mi, da namenim naklonjeno misel bratom, ki zaradi raznolikih vzrokov živijo trenutke krize in suhote; njim ponavljam besede, ki jih je Bog izrekel svojim prijateljem: *Pogum! Ne bojte se!* Vse vabim, da bi premišljevali ob evangelijskem odlomku Mr 9,14-27. Oče božjastnega obsedenega dečka izkusi nemoč, nesposobnost, da bi poskrbel za zdravje svojega sina, tudi učenci niso mogli storiti ničesar. Ta potrti oče sreča Jezusa in ga prosi: *Toda če kaj moreš, se nas usmili in nam pomagaj. Jezus mu je dejal: »Glede tega »če moreš« pa – vse je mogoče tistemu, ki veruje.»* (23). Tisti mož, ki je bil zmeden, preizkušen in obupan, na ves glas pravi: *Verujem; pomagaj moji neveri!* (24b). Roteči vzklik tega človeka spada k izkušnji vernika: to je prošnja tistega, ki prosi Gospoda, da podpira njegovo vero. Bratje, ne bojmo se prinašati našega napora pred Gospoda in se izročati molitvi bratov, ko doživljamo skušnjavo, da bi v življenju podlegli kompromisom, ki porajajo stanja dvoumnosti in notranje razdvojenosti oz. če spregovorim bolj neposredno, ko smo prisiljeni živeti ali pa sprejmemo dvojno življenje. V zavedanju, da nas bo obiskal tudi napor, se obrnimo k Devici Mariji, ki je poznala trenutke presenečenja in nerazumevanja.⁵ Ko je eden od naših bratov premišljeval o Marijinem molku, je zapisal: »Marija je prehodila svojo pot in na tej poti se je srečevala s tipičnimi napori romarjev: z grozo, zmedami, nedorečenostjo, čudenjem, strahovi, utrujenostjo ... Predvsem pa se je soočala z vprašanji: Kaj vse to pomeni? Je res? Kaj naj storim? ... Ničesar ne vidim. Vse se mi zdi temno.«⁶

[7] Dan za dnem je Devica Marija obnavljala, poglobljala in izpopolnjevala pomen svojega »fiat«, ki ga je izrekla v Nazaretu. Sveti Duh, ki ni nikoli prenehal delovati v njej, je oblikovalec te poti, kot piše sv. Bonaventura: »V duši Device je ljubezen Svetega Duha gorela na tako enkratni način, da je na njenem telesu moč Svetega Duha izvrševala čudovite reči s svojo milostjo, ki je spodbujala, pomagala in dvigala naravo«. Za hojo in rast v veri moramo neutrudno klicati Božjega Duha in imeti pogled uprt v Marijo. Jezus Kristus je začetnik in dopolnilec vere (Heb 12,2); Marija pa je vzor hoje za Njim.

[8] Poklicani smo, da sprejmemo naše bivanje kot poklic k občestvu z Njim, ki je prvi prevzel pobudo; da bi se pa to moglo zgoditi, je neobhodno potrebno, da naše vsakdanje življenje poživlja molk in molitev. Okušati prijateljstvo z Njim, ki nam zaupa, kljub temu, da ve za naše slabosti, predpostavlja z naše strani razpoložljivost, da ostanemo v njegovi navzočnosti. Kontemplativna razsežnost našega poklica je bistvena za hranjenje verske-

2 Fabrice Hadjadj, *Comment parler de Dieu aujourd'hui ?*, Sal-vator 2012, str. 207.

3 Sv. Klara, *Oporoka*.

4 Benedikt XVI., *Homilija za dan posvečenega življenja*, 2. februar 2013.

5 Lk 2,3; 2,50.

6 Br. Ignacio Larrañaga, *Marijin molk*, str. 44.

7 Sv. Bonaventura, *Breviloquio*, 4. del, poglavje 3, št. 5.

ga življenja. Ne bodimo skopi v podarjanju našega časa tako za osebno molitev kot tudi za občestveno molitev s svojimi brati. Nič, niti neodložljivost apostolskega dela, nas od nje ne odvezuje. V prepričanju, da s tem izražam ljubezen do vas, še enkrat odločno naglašam to, česar nas spominjajo naše Konstitucije: »Naša molitev bodi posebna lastnost poklicanosti manjših bratov ... Čustvena molitev, se pravi molitev srca, nas vodi v intimno izkušnjo Boga.«⁸

SI NAŠA VERA

[9] V središču odnosa z Gospodom je – kakor za Marijo iz Nazareta – sprejemanje Božje besede. Sv. Pavel je pisal kristjanom v Rimu: »Potemtakem je vera iz oznanjevanja, oznanjevanje pa je po Kristusovi besedi« (Rim 10,17). V njem, Besedi, ki je postala meso, vera sreča »Osebo, kateri zaupa svoje življenje«⁹. Spisi in prvi življenjepisi o sv. Frančišku pripovedujejo, kako je njegovo življenje nenehno prenavljala Božja beseda. Kakor eharistija, tako je tudi Božja beseda v središču Frančiškove vere, kajti po njej in v njej se on oklepa Kristusa, ki je umrl in vstal za nas. V *Hvalnicah Bogu najvišjemu* nas Frančišek preseneti s trditvijo »Ti si naša vera«! Vera ni nič manj kot ljubezen in upanje, je Božji dar in to tudi ostaja. Zato se ne smemo nikoli utruditi v prošnji za ta dar in se zanj zahvaljevati.

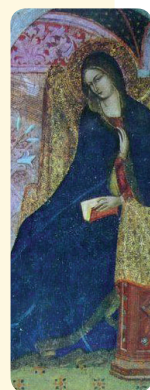
[10] V programskem pismu novega šestletja sem nakažal nujnost, da naša bratstva in vsa okrožja našega reda, tako na področju začetne kot permanentne formacije, nadaljujejo in prenavljajo svoj osebni in občestveni odnos do Božje besede. Frančišek v svoji Oporoki pripoveduje, da je postal evangelij zanj zgovoren potem, ko mu je Gospod dal brate. Zakaj bi se morali mi odtegovati tej milosti? Živeti evangelij v bratstvu vključuje podelitev in medsebojno pomoč na naši poti vere. V naših bratstvih govorimo o vsem mogočem in si izmenjujemo misli o različnih stvareh in dogodkih, zakaj molčimo o bistvenem? Morda smo še vedno zasidrani v neki preteklosti, v kateri so vero živeli kot izključno osebni odnos z Bogom in bratje niso imeli pravice vstopati v ta odnos? Ali pa morda težko najdemo besede, ki izražajo sadove, ki jih Božja beseda poraja v nas? Morda pa iz strahu, da bi nas sodili, ne vstopimo v tovrstno soočenje in damo prednost samoljubju? Verjamem, da je morda določena zavrtost tudi posledica družbenega ozračja, ki izriva vero v zasebno področje življenja in mora biti kot taka zgolj stvar posameznika, brez kakršnega koli pričakovanja, da bi lahko prispevala na političnem, ekonomskem ali na drugih področjih civilne

družbe. Kar pa neposredno zadeva redovno življenje ne smemo pozabiti, da individualizem slabi kakovost bratskih odnosov in ima lahko negativne posledice tudi za našo vero.

OSLANSTVO JE PRED RAZUMEVANJEM

[11] Marija je sprejela svoje poslanstvo, ne da bi vedela, da jo bo to nekega dne privedlo pod križ njenega Sina. Verovala je in prav zato je zaupala ter stopila na to svojo pot. Posebej želim vztrajati pri trditvi: poslanstvo je pred razumevanjem, ker na nek določen način predstavlja ključno točko sleherne hoje poklicanega za Kristusom. Poslanstvo, ki nam je zaupano, je način, kako se naše življenje spreminja v dar in se prav zaradi tega v polnosti uresničuje, ko se posameznik nekomu zaupa ter sprejema vedno novo odhajanje na pot ter se svobodno sooča s slehernim položajem, ne da bi bil v skrbeh za končni rezultat. Pred nedavnim sem obiskal naše brate, ki živijo na Švedskem in tudi tiste, ki so na oddaljeni Islandiji. Prvi prihajajo iz varšavske province, medtem ko so drugi člani slovaške province. Ti naši bratje so sprejeli izziv in se podali v dežele, ne da bi poznali tamkajšnji jezik in kulturo. Znašli so se v zelo sekulariziranem okolju in se dali na razpolago služenju Cerkve, ki je manjšinska, njeni člani so pretežno tuji delavci, ki so katoličani. Naši bratje morajo premagovati precejšnje razdalje, da se srečajo s katoliškimi občestvi, ki so običajno maloštevilna. Opazil sem, kako si prizadevajo in so zadovoljni, da lahko opravljajo to poslanstvo. Niso mi prikrivali svojih težav, vendar nihče ni omenil, da bi hotel zapustiti to poslanstvo, ki ga živi. Skupaj smo molili in opazil sem njihovo vztrajnost v obhajanju molitvenega bogoslužja in meditacije. Brez vere to ne bi bilo mogoče. Takšnih zgledov je v našem redu, hvala Bogu, veliko in želim bi, da bi postali zdrav izziv za brate, ki se imajo za nepremakljive, ki ostajajo zaprti pred milostjo nove obediencie, novega služenja, ko navajajo ugovore, ki ne zajemajo vedno iz meril vere in majhnosti. Vera, ki je globoko in brezpogojno zaupanje v Gospoda, vodi v samospoštovanje, v razplošljivost, da ponese naprej željo po darovanju svojega življenja v ljubezni in služenju. Vera je tudi zavedanje, da nas odločitev zapustiti kraj, službo, poslanstvo, ki smo ga dolgo opravljali, in sprejeti novo, odpira Božjim presenečenjem. Ta razplošljivost nas varuje pred prilaščanjem oblasti ali pa lju-

Marija je sprejela svoje poslanstvo, ne da bi vedela, da jo bo to nekega dne privedlo pod križ njenega Sina. Verovala je in prav zato je zaupala ter stopila na to svojo pot

⁸ Konstitucije, 46.

⁹ Benedikt XVI., *Verbum Domini*, 25.

di, pred prilaščanjem dinamike bratskega življenja, ko bi preprečevali sleherno spremembo in novost.

REDLOG ZA NADALJEVANJE POTI

[12] Bratje, po Marijinem zgledu in v kontemplaciji Boga najvišjega, s Frančiškom oznanjamo: »Ti si naša vera«! Prepustimo se preverbi o našem načinu življenja in prosimo Duha, da bosta naše bivanje in naš poklic ukoreninjena v brezpogojni veri Vanj, ki nas je ustvaril, odrešil in nas namenil za uživanje večnih dobrin. Kot sem nakazal na začetku tega mojega pisma, nekateri naši bratje gojijo dar vere, drugi pa imajo pri tem težave in so zbegani. Vsi se moramo zaupno izročati v Gospodove roke, prisluhniti njegovemu glasu. Gotovi v njegovo pomoč in v njegovo navzočnost se podajmo na pot kakor Marija, ki je *vstala in se v naglici odpravila v gričevje, v mesto na Judovem* (Lk 1,39), da bi bila s svojo sorodnico Elizabeto. Devica *Magnifikata* nosi pod srcem svojega Gospoda. Elizabeta pozdravi Marijo z besedami, ki so čudoviti povzetek izkušnje Gospodove Matere: *Blagor ji, ki je verovala, da se bo izpolnilo, kar ji je povedal Gospod* (Lk 1,45). Marija je blažena, srečna in uresničena zaradi svoje vere.

[13] Pozdravljam vas s predlogom, ki sem ga že omenil v 10. točki tega pisma in izhaja iz globoke želje, ki jo no-

sim v srcu in jo delim z vami. Želim, da bi bila naša provincijska in krajevna bratstva kraji, kjer se podpiramo na poti vere in si pomagamo prepoznavati vstalega Gospoda, navzočega med nami. Drug drugemu pričujmo o lepoti vere, usmiljeno in potrpežljivo si pomagajmo v naporih na poti verovanja, ko nas ti v življenju obiščejo. Predlagam vam, da obhajate hišni kapitelj, kjer boste mogli bratje, razsvetljeni in izzvani ob Božji besedi, Vodu in naših Konstitucijah, podeliti svoj odnos vere z Gospodom, kaj je v vas ta vera porodila in če bi bil kakšen od bratov v težavah, bo lahko prosil za molitev in pomoč. Ministre in krajevne predstojnike prosim, da bi mi pomagali konkretno udejanjiti to mojo željo. Hvala.

Z bratsko naklonjenostjo vas pozdravljam.

Br. Mauro Jöhri
generalni minister OFMCap

Rim, 13. junij 2013

Praznik svetega Antona Padovanskega

POSLANSTVO JE PRED
RAZUMEVANJEM
T I SI NAŠA VERA